90. అల్ బలద్ (నగరం) సూరా

పరిచయం

ఈ సూరా మక్కా కాలానికి చెందినది. ఇందులో 20 ఆయతులు ఉన్నాయి. ఈ సూరా ముఖ్యంగా తీర్పుదినం గురించి, శిక్షాబహుమానాల గురించి వివరించింది. మొదటి ఆయతులో వచ్చిన పదం ఆధారంగా ఈ సూరాకు ఈ పేరు పెట్టడం జరిగింది. మానవులు సహనంతో కష్టనష్టాలను భరిస్తూ మంచిపనులు కొనసాగించాలని బోధించింది. అహంభావులైన అవిశ్వాసులు తమ సంపద, అధికారాలు శాశ్వతమన్న తప్పుడు అభిప్రాయానికి గురయిఉన్నారు. తమ సంపద, అధికారాలు తమను అన్నివిధాల కష్టాల నుంచి కాపాడుతాయన్న భ్రమలో ఉన్నారు. తమ ఇష్టం వచ్చినట్లు చేసే స్వేచ్ఛ తమకు ఉందని, తమ పనులకు ఎవరికీ జవాబు చెప్పుకోనవసరం లేదని కూడా వారు భావిస్తున్నారు. అల్లాహ్ గమనిస్తున్నాడన్న విషయాన్ని వారు మరిచిపోయారు. తీర్పుదినాన తమ కర్మలకు అల్లాహ్ ముందు జవాబు ఇవ్వవలసి వస్తుందన్న వాస్తవాన్ని వాళ్ళు నిర్లక్ష్యం చేసారు. తీర్పుదినాన అహంభావులైన ఈ సత్యతిరస్కారులు బాధాకరమైన శిక్షను చవిచూస్తారు. సన్మార్గ గాములకు శాశ్వత సుఖాలు లభిస్తాయి. ఈ సూరాలో కూడా అనేక నైతిక ప్రమాణాలను బోధించడం జరిగింది.

90. అల్ బలద్ సూరా

سُورَةُ البَلَد

అవతరణ :మక్కా ఆయతులు : 20

అపార కరుణామయుడు, పరమ కృపాశీలుడైన అల్లాహ్ పేరుతో

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

1 ఈ నగరం తోడుగా (నేను చెబుతున్నాను)![1]

لَآ أُقْسِمُ بِهٰذَا الْبَلَدِ ﴿١﴾

2 (ఓ ముహమ్మద్ – సఅసం) ! నువ్వు ఈ నగరంలో స్వేచ్ఛావాసివి.[2]

وَأَنْتَ حِلٌّۢ بِهٰذَا الْبَلَدِ ﴿٢﴾

3 కన్న తండ్రి (తోడుగా), అతను కన్న సంతానం (తోడుగా చెబుతున్నాను).[3]

وَوَالِدٍ وَّمَا وَلَدَ ﴿٣﴾

1. ఇక్కడ **'నగరం'** అంటే పవిత్ర మక్కానగరం అని భావించాలి. ఈ సూరా అవతరించినపుడు మహాప్రవక్త ముహమ్మద్ (సఅసం) మక్కా నగరంలోనే ఉన్నారు. ఆయన జన్మస్థానం కూడా అదే. దేవుడు ఈ ఆయతులో ఆయన (స) గారి జన్మ స్థలంపై ఒట్టేసి విషయం చెబుతున్నాడు. దీన్నిబట్టి కూడా ఈ నగరం ప్రాశస్త్యాన్ని ఊహించవచ్చు.

2. మక్కా నగరంపై మహాప్రవక్త (సఅసం)కు లభించిన విజయానికి ఇది సంకేతం! పవిత్ర మక్కా నగరంలో మారణకాండకు అనుమతి లేదు. కాని దుష్టశిక్షణ, శిష్టరక్షణ నిమిత్తం ఒకానొక ఘడియలో అంతిమ దైవప్రవక్త (సఅసం)కు దైవవిరోధుల్ని దండించే విశిష్ఠాధికారం దేవుని తరఫున లభించింది. హదీసు ప్రకారం దైవప్రవక్త (సఅసం) ఇలా ప్రవచించారు : "అల్లాహ్ భూమ్యాకాశాలను పుట్టించిన నాటినుంచీ ఈ నగరాన్ని నిషిద్ధ నగరంగా ఖరారు చేశాడు. కాబట్టి అల్లాహ్ నిర్ధారించినప్పటి నుండి ప్రళయం వరకూ దీని నిషిద్ధ (పవిత్ర) స్థితి ఉంటుంది. ఇక్కడి చెట్లను నరకటంగానీ, ముళ్ళకంపలను పెకలించటంగానీ సమ్మతం కాదు. నా కోసం ఒకానొక రోజులోని ఒక ఘడియలో ఇది సమ్మతం చేయబడింది. ఈ నిషేధం నిన్నటిరోజున ఎలా ఉండేదో అలాగే ఈ రోజు ఈ 'నిషిద్ధం' మళ్ళీ యధాతథంగా విధించబడింది. ... ఒకవేళ ఎవరయినా ఇక్కడ మారణకాండను సృష్టించే ఉద్దేశంతో నా ఉదాహరణను ఇస్తే, 'దేవుడు తన ప్రవక్త (స)కు మాత్రమే ఈ మేరకు అనుమతి ఇచ్చాడని, నీకు ఈ అనుమతి ఇవ్వలేద'ని అతనికి చెప్పండి." (సహీహ్ బుఖారీ – కితాబుల్ ఇల్మ్; ముస్లిం – కితాబుల్ హజ్).

3. ఈ ఆయతులో **'తండ్రి'** అంటే ఆదిమానవుడైన హజ్రత్ ఆదం (అలైహిస్సలాం) అనీ,

4 నిశ్చయంగా మేము మనిషిని నిత్య కష్టాల్లో సృష్టించాము.[4]	لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنسَانَ فِي كَبَدٍ ۝٤
5 ఏమిటి, తనపై ఎవరి అదుపూ, అజ మాయిషీ లేదని అతను అనుకుంటు న్నాడా?[5]	أَيَحْسَبُ أَن لَّن يَقْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٌ ۝٥
6 "నేను రాసులకొద్దీ ధనాన్ని ఖర్చు పెట్టాను తెలుసా!" అని అతను (గొప్పలు) చెప్పుకుంటున్నాడు.[6]	يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَالًا لُّبَدًا ۝٦
7 ఏమిటి, తననెవరూ చూడలేదని అతను తలపోస్తున్నాడా?[7]	أَيَحْسَبُ أَن لَّمْ يَرَهُ أَحَدٌ ۝٧
8 ఏమిటి, మేమతనికి రెండు కళ్లను సృజించలేదా?[8]	أَلَمْ نَجْعَل لَّهُ عَيْنَيْنِ ۝٨

'సంతానం' అంటే ఆయన ద్వారా ఉనికిలోనికి వచ్చిన వారని కొందరు భావించారు. మరికొంతమంది ప్రకారం ప్రతి తండ్రికి, అతని సంతతికి ఇది వర్తిస్తుంది.

4. అంటే–పుట్టినప్పటి నుండి చనిపోయే వరకు మనిషి జీవితమంతా నిరంతరం శ్రమతో, కష్టాలతో కూడుకున్నది. ఇమామ్ తబ్రీగారు కూడా ఈ భావాన్నే తీసుకున్నారు.

5. అంటే – తనను నిలదీసి అడిగేవారు, తన నుండి లెక్క తీసుకునే వారు ఎవరూ లేరని మానవుడు అనుకుంటున్నాడా?

6. **'లుబదా'** (لُبَدًا) అంటే చాలా, రాశులకొద్దీ అని అర్థం. మనిషి ప్రాపంచిక వ్యవహా రాలలో బడాయికోసం ఎంతో డబ్బును ఊదేస్తాడు. అవసరంకన్నా ఎక్కువగా దుబారా ఖర్చుచేస్తాడు. దాంతో ఊరుకోకుండా ఈ విధంగా లెక్కలేనంతగా ఖర్చుచేశానని బడాయిని చాటుకుంటాడు.

7. ఈ విధంగా దేవుని అవిధేయతా మార్గంలో ధనాన్ని విచ్చలవిడిగా ఖర్చుపెట్టినదిగాక, తనను ఎవరూ గమనించటంలేదని వాడనుకుంటున్నాడా? యదార్థానికి దేవుడు అన్నింటినీ గమనిస్తూనే ఉన్నాడు. రానున్న వాక్యాలలో దేవుడు తాను మానవునికి ప్రసాదించిన కొన్ని వరాలను గుర్తుచేసి, మనిషి చేయవలసిన పనులేమిటో వివరించాడు.

8. వాటితోనే కదా వాడు చూడగలుగుతున్నాడు!

9 ఒక నాలుకను, రెండు పెదవులను (చేయలేదా)?[9]	وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ﴿٩﴾
10 మరి మేమతనికి రెండు మార్గాలు కూడా చూపాము.[10]	وَهَدَيْنَٰهُ ٱلنَّجْدَيْنِ ﴿١٠﴾
11 కాని అతను కఠినమైన కనుమను దాటిపోలేదు.[11]	فَلَا ٱقْتَحَمَ ٱلْعَقَبَةَ ﴿١١﴾
12 కఠినమైన కనుమ అంటే ఏమిటో నీకు తెలుసా?	وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْعَقَبَةُ ﴿١٢﴾
13 ఏ (బానిస లేక బానిసరాలి) మెడ నయినా (బానిసత్వం నుండి) విడిపించటం.	فَكُّ رَقَبَةٍ ﴿١٣﴾

9. ఆ నాలుక ఉండబట్టే అతను మాట్లాడగలుగుతున్నాడు. తన మనోభావాన్ని వ్యక్తపరచ గలుగుతున్నాడు. మేమిచ్చిన అతని రెండు పెదవులు అతని ముఖానికెంతో అందాన్నివ్వటమే గాకుండా మాట్లాడటంలో, తినటంలో, త్రాగటంలో అతనికి సహాయ కారిగా ఉన్నాయి.

10. అంటే ఒక మార్గం శ్రేయస్కరమైనది – ఇంకొక మార్గం హానికరమైనది. "అవును. మేమతనికి మార్గం చూపాము. తద్వారా అతను కృతజ్ఞుడు అయినా కావచ్చు లేదా సత్యాన్ని తిరస్కరించేవాడైనా కావచ్చు" (దహ్ర్ – 3). **'నజ్ద్'** (نَجْدٌ) అంటే ఎత్తయిన స్థలం అని అర్థం. అందుకేనేమో కొంతమంది అనువాదకులు ఈ ఆయతుకు "మేము మనిషికి (తల్లియొక్క) రెండు వక్షోజాల మార్గం చూపాము" అని అనువదించారు. అంటే పసిపిల్లలకు సయితం తల్లిపాలు త్రాగే విద్య నేర్పామన్నమాట! కాని ఈ రెండవ అనువాదం కన్నా మొదటి అనువాదమే చాలావరకు సరైనది.

11. పర్వత కనుమను **'అఖబతున్'** (الْعَقَبَةُ) అని అంటారు. సాధారణంగా ఈ దారి దుర్గమమైనది. ఈ ఉపమానం ద్వారా చెప్పదలచిన అసలు విషయం ఏమిటంటే మానవుడు 'సత్కార్యాలు' అనే కఠినమైన మార్గంలో ప్రవేశించటానికి ఇష్టపడడు. ఆ మార్గంలో ప్రవేశించకుండా షైతాన్ అతనికి అడ్డుతగిలాడు. లేదా మనిషి తన మనోవాంఛలకు లొంగిపోయి బాధలు భరించటానికి, త్యాగం చేయడానికి సుముఖుడు కాలేదు. పర్వత కనుమను దాటిపోవాలంటే మనిషికి ఓపిక ఉండాలి. వ్యయప్రయాసలను భరించగలగాలి కదా! (ఫత్‌హుల్ ఖదీర్).

14 లేదా ఆకలిగొన్న నాడు అన్నం పెట్టడం –

أَوْ إِطْعَامٌ فِي يَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ ﴿١٤﴾

15 బంధుత్వం గల ఏ అనాధకు గాని,

يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿١٥﴾

16 మట్టిలో పడివున్న ఏ నిరుపేదకు గానీ (అన్నం పెట్టడం)![12]

أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿١٦﴾

17 అటుపిమ్మట, విశ్వసించి[13] పరస్పరం సహనబోధ చేసుకుంటూ, ఒండొకరికి దయాదాక్షిణ్యాల గురించి తాకీదు చేసుకునేవారై పోవాలి.[14]

ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ ﴿١٧﴾

12. **'మస్ఘబతిన్'** (مَسْغَبَةٍ) అంటే ఆకలి అని అర్థం. ఆకలిగొన్న రోజున అంటే అతను తినటానికి ఏమీ లేకుండా ఆకలితో అలమటిస్తున్నప్పుడు. **'జా మత్రబతిన్'** (ذَا مَتْرَبَةٍ) అంటే ఒకవైపు దారిద్ర్యం, మరోవైపు దీనావస్థ మూలంగా కటికనేలపై పడి ఉన్నవాడు అని భావం. ఇల్లూ వాకిలి లేకుండా ఫుట్‌పాత్‌లపై గడిపే నిరాధారజీవి అన్నమాట!

ఈ వాక్యాల సారాంశం ఏమిటంటే ఎవరినయినా బానిసత్వం లేదా వెట్టిచాకిరీ నుండి విముక్తుల్ని చేయటం, ఒక ఆకలిగొన్నవాడికి అన్నం పెట్టడం, ఆప్తుడైన ఒక అనాధను ఆదరించటం, ఒక అభాగ్యజీవికి చేయూతనిచ్చి నిలపటం – ఇదంతా దుర్గమమైన పర్వత కనుమను దాటిపోవటం వంటిదే. ఈ మార్గం గుండా సాగిపోయిన వ్యక్తి నరకాగ్ని నుండి తనను కాపాడుకోవటమే గాక స్వర్గంలో కూడా ప్రవేశార్హత పొందుతాడు. సాధారణంగా ఒక అనాధను పోషించటం ఎంతో పుణ్యప్రదం. అందులోనూ మనం పోషించే ఆ తండ్రిలేని బిడ్డ బంధువుల్లోనివాడై ఉంటే రెట్టింపు పుణ్యఫలం లభిస్తుంది – ఒక వంతు పుణ్యం పోషించినందుకు! రెండవవంతు పుణ్యం బంధుత్వ హక్కును నెరవేర్చినందుకు!! అలాగే బానిసకు విముక్తి కల్పించటం కూడా చాలా గొప్ప కార్యమే. ఈనాడు బానిసత్వం లేకపోయినప్పటికీ రుణగ్రస్తులు మాత్రం ఉన్నారు. అక్కడక్కడా వెట్టిచాకిరీలో మ్రగ్గుతున్నవారు కూడా పల్లెప్రాంతాల్లో ఉన్నారు. అలాంటివారిని అప్పుల ఊబినుండి బయటికి లాగటానికి ఆర్థిక సాయం చేస్తే అది "మెడను విడిపించటం" క్రిందికే వస్తుంది.

13. అయితే మనిషి చేసే ఈ పుణ్యకార్యాలన్నీ దైవసన్నిధిలో స్వీకారయోగ్యం కావాలంటే అతను విశ్వాసి (మోమిన్) అయి ఉండటం తప్పనిసరి. విశ్వాసం (ఈమాన్) లేని పుణ్యకార్యాలు ఫలప్రదం కాజాలవు.

18 వీళ్ళే కుడిపక్షం వారు (భాగ్యవంతులు).

أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿١٨﴾

19 మరెవరయితే మా ఆయతుల పట్ల తిరస్కార వైఖరిని అవలంబించారో వారు దౌర్భాగ్యులు.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا هُمْ أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿١٩﴾

20 వారిని (అన్ని వైపుల నుంచి) అగ్ని చుట్టుముట్టుతుంది.[15]

عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤْصَدَةٌ ﴿٢٠﴾

14. ఇది విశ్వసించిన వారిలో ఉండే సుగుణం. వారు పరస్పరం సహనం, సానుభూతి, దయ, జాలి గురించి ఉపదేశించుకుంటూ ఉంటారు.

15. **'మూసదతున్'** (مُّؤْصَدَةٌ) అంటే మూయబడినది అని అర్థం. అంటే – వారిని అగ్నిలో పడవేసి అన్ని వైపుల నుంచి మార్గాలు మూసివేయబడతాయి. అందువల్ల అగ్ని సెగలన్నీ వారినే చుట్టుకుంటాయి. వారు ఎటూ పారిపోలేని పరిస్థితి అది!